

❧ CAPITOLUL VII ❧

*În care mă urăște toată lumea,
cu excepția calului*

Doamna-oracol ar fi putut cel puțin să se întoarcă singură în pod.

În schimb, Grover și cu mine am fost aleși s-o ducem în brațe înapoi. Nu cred că din pricină că eram cei mai populari.

— Ai grijă la cap! m-a avertizat Grover în timp ce urcam scările.

Prea târziu.

Bufl! Am izbit-o cu fața mumificată de chepengul de lemn și s-a ridicat praful.

— Of, Doamne. Am pus-o jos și m-am uitat să văd dacă erau stricăciuni. I-oi fi rupt ceva?

— Nu-mi dau seama, a zis Grover.

Am târât-o sus și am pus-o pe scaunul ei cu trei picioare, gâfâind asudați. Cine s-ar fi gândit că o mumie cântărește atât de mult?

Presupusesem că n-o să-mi vorbească și am avut dreptate. Am fost ușurat când am ieșit în sfârșit de acolo și am trântit ușa podului.

— Ei bine, a spus Grover, a fost scârbos.

Știam că încercă să pună lucrurile într-o lumină mai favorabilă de dragul meu, dar tot mă simțeam foarte trist. Întreaga tabără era supărată pe mine pentru pierderea jocului cu Vânătoarele, apoi mai era și noua

profeție a Oracolului. Parcă spiritul din Delfi încercase cu tot dinadinsul să mă dea la o parte. Ignorase întrebarea mea și mersese o jumătate de kilometru ca să vorbească cu Zoë. Și nu spusese nimic, nici măcar nu pomenise de Annabeth.

— Ce-o să facă Chiron? l-am întrebat pe Grover.

— Greu de spus.

A privit nostalgic pe fereastra de la etajul al doilea, spre dealurile acoperite de zăpadă.

— Mi-ar plăcea să plec.

— În căutarea lui Annabeth?

I-au trebuit câteva secunde până să priceapă. Apoi s-a înroșit.

— A, da, și asta. Bineînțeles.

— Ce e? l-am întrebat. La ce te gândeai?

A tropăit neliniștit.

— E vorba de ce-a spus manticora despre Marea Agitație. Nu pot să nu mă întreb... dacă toate puterile acelea străvechi se trezesc, poate... poate că nu toate sunt rele.

— Te gândești la Pan.

Mi-am dat seama că eram cam egoist, pentru că uitasem cu totul despre ambiția de-o viață a lui Grover. Zeul naturii dispăruse în urmă cu două mii de ani. Erau zvonuri c-ar fi murit, dar satirii nu credeau asta. Erau hotărâți să-l găsească. Căutaseră în zadar timp de secole, dar Grover era convins că el va avea succes. Anul ăsta, având în vedere că Chiron îi convocase de urgență pe toți satirii pentru găsirea de semizei, Grover nu putuse să-și continue căutarea. Cred că asta-l scotea din minți.

— Am lăsat să se răcească urmele, mi-a spus. N-am stare, de parcă îmi scapă ceva foarte important. El e acolo, undeva. Știu asta.

Nu știam ce să spun. Aș fi vrut să-l încurajez, dar nu știam cum. Optimismul meu fusese călcat în picioare în zăpada din pădure, odată cu speranțele noastre de-a captura steagul.

Înainte s-apuc să-i răspund, Thalia s-a năpustit pe scări. În mod oficial nu vorbea cu mine, dar s-a uitat la Grover și a zis:

— Spune-i lui Percy să-și miște fundul jos.

— De ce? am întrebat.

— A zis ceva? l-a întrebat Thalia pe Grover.

— Ăăă... a întrebat de ce.

— Dionysos a convocat o întâlnire a conducătorilor de cabane pentru a discuta despre profeție, a venit răspunsul. Din păcate, Percy e unul dintre ei.

*

Întâlnirea a avut loc în jurul unei mese de ping-pong din camera de recreere. Dionysos a făcut un semn și a făcut rost de gustări: Cheez Whiz¹, biscuiți și câteva sticle de vin roșu. Apoi Chiron i-a reamintit că vinul era interzis și că cei mai mulți dintre noi eram minori. Domnul D. a oftat. A pocnit din degete și vinul s-a transformat în Cola dietetică. Nici de-asta nu bea nimeni.

Domnul D. și Chiron (în scaunul lui cu roțile) ședeau la un capăt al mesei. Zoë și Bianca di Angelo (care devenise un fel de asistentă personală a lui Zoë) erau la celălalt capăt. Thalia, Grover și cu mine eram în partea dreaptă, iar ceilalți consilieri-șefi – Beckendorf, Silena Beauregard și frații Stoll – erau în stânga. Copiii lui

¹ Cremă de brânză.

Ares ar fi trebuit să-și trimită și ei un reprezentant, dar cu toții aveau membre rupte (accidental) în timpul capturării steagului, din cauza Vânătoreselor. Acum se refăceau la infirmerie.

Zoë a început ședința pe un ton optimist.

— Chestia asta n-are niciun rost.

— Cheez Whiz! a exclamat Grover.

A-nceput să adune biscuiți și mingi de ping-pong și să toarne sosuri peste ele.

— N-avem timp de discuții, a continuat Zoë. Zeița noastră are nevoie de noi. Vânătoresele trebuie să plece imediat.

— Și unde să plece? a întrebat Chiron.

— Spre Apus! i-a răspuns Bianca. Eram uimit cât se schimbase după doar câteva zile alături de Vânătoresă.

Părul negru îi era împletit ca al lui Zoë, așa că i se vedea chipul. Era plină de pistrui pe nas, iar ochii ei negri îmi aminteau vag de o celebritate, dar nu-mi dădeam seama de cine. Părea foarte în formă, și pielea ei căpătase o strălucire slabă, ca a celorlalte Vânătoresă, de parcă ar fi făcut duș în lumina lichidă a lunii.

— Ați auzit profeția. *Spre zeița-nlănțuită, cinci vor merge, spre Apus.* Luăm cinci Vânătoresă și plecăm.

— Da, a încuviințat Zoë. Artemis e ținută ostatică! Trebuie s-o găsim și s-o eliberăm.

— Ai uitat ceva, ca de obicei, a spus Thalia. *Rezidenți, Vânătoresă deopotriv-or triumfa.* Trebuie să plecăm împreună.

— Nu! a spus Zoë. Vânătoresele n-au nevoie de ajutorul domniilor voastre.

— Ajutorul *vostru*, a mormăit Thalia. Nimeni nu mai spune *domniile voastre* de vreo 300 ani, Zoë. Ține pasul cu vremurile.

Zoë a ezitat, de parcă se străduia să rostească cuvântul corect.

— V...vostru. N-avem nevoie de ajutorul v...vostru.

Thalia și-a dat ochii peste cap.

— Las-o baltă.

— Mă tem că profeția spune că *aveți* nevoie de ajutorul nostru, a spus Chiron. Rezidenții și Vânătoarele trebuie să coopereze.

— Oare chiar trebuie? Domnul D. a căzut pe gânduri, plimbându-și Cola dietetică pe sub nas de parcă ar fi avut un buchet fin. *Unul se va pierde. Altul va pieri.* Sună cam prost, nu credeți? Dacă dați greș *tocmai* pentru că încercați să cooperați?

— Domnule D., a oftat Chiron, cu tot respectul, de partea cui sunteți?

Dionysos și-a ridicat sprâncenele.

— Îmi pare rău, dragul meu centaur. Încerc doar să fiu de ajutor.

— Trebuie să colaborăm, a spus Thalia cu încăpățănare. Nici mie nu-mi convine, Zoë, dar știi ce înseamnă o profeție. Vrei să i te opui?

Zoë s-a strâmbat, dar mi-am dat seama că Thalia câștigase disputa.

— N-avem niciun minut de pierdut, a avertizat Chiron. Astăzi e duminică. Vineri, pe douăzeci și unu decembrie, e solstițiul de iarnă.

— O, splendid, a murmurat Dionysos. Încă o reuniune anuală plictisitoare.

— Artemis trebuie să fie prezentă la solstițiu, a spus Zoë. A fost una dintre cele mai puternice susținătoare ale unei acțiuni împotriva slujitorilor lui Cronos. Dacă ea lipsește, zeii nu vor hotărî nimic. O să pierdem încă un an de pregătiri de război.

— Vrei să spui că zeilor le e greu să acționeze împreună, domnișoară? a întrebat Dionysos.

— Da, stăpâne Dionysos.

Domnul D. a aprobat din cap.

— Eram doar curios. Ai dreptate, desigur. Continuă.

— Trebuie să fiu de acord cu Zoë, a spus Chiron. Prezența lui Artemis la Consiliul de iarnă e vitală. Avem doar o săptămână pentru a o găsi. Și încă ceva, poate și mai important: trebuie să găsim monstrul pe care dorea să-l vâneze. Acum trebuie să hotărâm cine va pleca în misiune.

— Trei și doi, am spus.

Toată lumea s-a uitat la mine. Thalia uitase că trebuie să mă ignore.

— Trebuie să fim cinci, am spus, stânjenit. Trei Vânătoarese, doi din Tabăra Semizeilor. Așa ar fi corect.

Thalia și Zoë au schimbat priviri.

— Ei bine, a spus Thalia, are dreptate.

Zoë a mormăit.

— Aș prefera să iau *toate* Vânătoarelese. O să avem nevoie de multe forțe.

— O să reconstituiți drumul zeiței, i-a reamintit Chiron. Trebuie să vă deplasați rapid. Fără îndoială că Artemis a simțit mirosul acestui monstru greu de găsit, oricine ar fi el, în timp ce se îndrepta spre Apus. Va trebui să faceți același lucru. Profeția a fost clară: *năpasta din Olimp calea le-o va arăta*. Ce-ar spune stăpâna voastră? *Prea multe Vânătoarese risipesc mirosul*. Un grup mic e soluția cea mai bună.

Zoë a luat o paletă de ping-pong și a studiat-o de parcă se gândea pe cine i-ar fi plăcut să pocnească mai întâi.

— Monstrul ăsta – năpasta din Olimp. Am vânat alături de stăpâna Artemis mulți ani, dar n-am nicio idee ce-ar putea fi fiara asta.

Toată lumea s-a uitat la Dionysos, poate pentru că era singurul zeu prezent și se presupune că zeii știu tot. Acesta răsfoia o revistă de vinuri, dar când toată lumea a tăcut și-a ridicat privirea:

— Ei bine, nu vă uitați la mine. Sunt un zeu *tânăr*, nu-i așa? Nu țin evidența tuturor monștrilor străvechi și a titanilor prăfuiți. Nu sunt subiecte potrivite la petreceri.

— Chiron, i-am spus, n-ai nicio idee despre monstrul ăsta?

Chiron și-a strâns buzele.

— Am mai multe idei și niciuna nu-i bună. Și niciuna n-are nicio noimă. Tifon, de exemplu, s-ar potrivi descrierii. A fost o adevărată năpastă pentru Olimp. Sau monstrul marin Keto. Dar dacă vreunul dintre ei s-ar agita, am fi aflat deja. Sunt monștri marini de mărimea unui zgârie-nori. Tatăl tău, Poseidon, ar fi dat deja alarma. Mă tem că monstrul ăsta e mai greu de observat. Poate și mai puternic.

— Vă confrunțați cu un mare pericol, a spus Connor Stoll. (Mi-a plăcut c-a spus *vă* și nu *ne*.) Se pare că cel puțin doi din cinci vor muri.

— *Pe tărâmurii fără ploaie unul se va pierde, dus*, a spus Beckendorf. În locul vostru, nu m-aș apropia de tărâmurile sterpe.

S-a auzit un murmur de încuviințare.

— *Blestemului de Titan unul i se va fi-opus*, a spus Silena. Ce-o fi însemnând asta?

Am văzut că Chiron și Zoë au schimbat priviri neliniștite, dar indiferent ce le-a trecut prin cap, n-au rostit cu voce tare.

— *De o mână de părinte altul va pieri răpus*, a zis Grover între două îmbucături de Cheez Whiz și mingi de ping-pong. Cum e posibil? Ce părinte i-ar putea ucide?

La masă s-a lăsat o tăcere apăsătoare.

M-am uitat la Thalia și m-am întrebat dacă se gândeste la același lucru ca mine. Cu ani în urmă, Chiron făcuse o profeție despre următorul copil al „Celor Trei” – Zeus, Poseidon sau Hades – care urma să împlinească șaisprezece ani. Se spunea că acest puști va lua o decizie care ar putea salva sau distruge zeii pentru totdeauna. Din acest motiv, „Cei trei” făcuseră un jurământ, ca după cel de-al Doilea Război Mondial, să nu mai facă alți copii. Dar Thalia și cu mine ne născuserăm totuși și acum ne apropiem de vârsta de șaisprezece ani.

Mi-am amintit o conversație avută cu un an în urmă cu Annabeth. O întrebasem de ce, dacă tot eram atât de periculos teoretic, zeii nu mă omoară.

Cred că unii zei ar vrea să te omoare, îmi spusese. *Dar le e teamă să nu-l supere pe Poseidon.*

Era posibil ca un părinte olimpian să se întoarcă împotriva propriului copil semizeu? O fi oare mai ușor, uneori, să-l lase pur și simplu să moară? Dacă existau niște semizeii care trebuiau să-și facă griji în privința asta, aceia eram eu și cu Thalia. M-am întrebat dacă n-ar fi trebuit, totuși, să-i fi trimis lui Poseidon cravata aceea cu model de scoici de Ziua Tatălui.

— Unii vor muri, a recunoscut Chiron. Asta știm.

— A, ce bine! a spus Dionysos.

Toată lumea s-a uitat la el. Și-a ridicat nevinovat privirea din paginile revistei de vinuri.

— Ah, Pinot Noir-ul revine. Nu mă băgați în seamă.

— Percy are dreptate, a spus Silena Beauregard. Ar trebui să plece doi rezidenți.

— O, înțeleg, a spus Zoë pe un ton sarcastic. Și bănuiesc că vrei să te oferi voluntară?

Silena s-a înroșit.

— Eu nu merg nicăieri cu Vânătoarele. Nu te uita la mine!

— O fiică a Afroditei care nu dorește să fie privită, a zis Zoë batjocoritor. Ce-ar spune mama dumitale?

Silena a dat să se ridice din scaun, dar frații Stoll au tras-o înapoi.

— Terminați, a spus Beckendorf. Era un tip voinic, cu voce puternică. Nu vorbea mult, dar când vorbea, oamenii îl cam ascultau. Să începem cu Vânătoarele. Care sunt cele trei care vor merge?

Zoë s-a ridicat.

— Eu, desigur, și o voi lua și pe Phoebe. Se pricepe cel mai bine să ia urma.

— Tipa aceea voinică căreia îi place să lovească oamenii în cap? a întrebat cu precauție Travis Stoll.

Zoë a încuviințat din cap.

— Cea care mi-a tras săgețile în cască? a continuat Connor.

— Da, s-a răstit Zoë. De ce?

— A, nimic deosebit, a spus Travis. Doar că avem un tricou pentru ea de la magazinul taberei.

A ridicat un tricou mare argintiu pe care scria ARTEMIS, ZEÎȚA LUNII, TURNEUL DE VÂNĂTOARE DIN TOAMNA LUI 2002, cu o listă mare de parcuri naționale și alte chestii scrise dedesubt.

— E un obiect de colecție. Am văzut că-l admira. Vrei să i-l dai?

Știam că frații Stoll pun ceva la cale. Asta făceau mereu. Dar presupun că Zoë nu-i cunoștea la fel de bine ca mine. Ea a oftat și a luat tricoul.

— Așa cum spuneam, o s-o iau pe Phoebe. Și vreau să vină și Bianca.

Bianca a părut uimită.

— Eu? Dar... Sunt atât de nouă. Nu m-aș descurca.

— O să te descurci, a insistat Zoë. Nu există cale mai bună să arăți cine ești.

Bianca a tăcut. Într-un fel îmi părea rău pentru ea. Mi-am amintit prima mea misiune, de când aveam doisprezece ani. Mă simțeam total nepregătit. Puțin onorat, poate, dar revoltat și tare speriat. Probabil că astea erau gândurile care i se învârteau și ei în cap.

— Și din partea rezidenților? a întrebat Chiron. Privirile ni s-au încrucișat, dar nu mi-am dat seama ce gândea.

— Eu! Grover s-a ridicat atât de rapid, că s-a lovit de masa de ping-pong. Și-a scuturat firimiturile de biscuiți și resturile de mingi de ping-pong din poală. Orice ca s-o ajut pe Artemis!

Zoë a strâmbat din nas.

— Nu prea cred, satirule. Tu nici nu ești semizeu.

— Dar e rezident, a spus Thalia. Are simțurile unui satir și cunoaște vrăjile pădurii. Știi vreun cântec de urmărire, Grover?

— Absolut!

Zoë ezita. Nu știam ce-i acela un cântec de urmărire, dar ea părea să creadă că-i ceva de bine.

— Foarte bine, a spus Zoë. Și al doilea rezident?

— Voi merge eu.

Thalia s-a ridicat și a privit în jur, sfidând pe oricine s-ar fi opus.

Bun, poate că nu eram prea bun la matematică, dar mi-am dat seama deodată că s-a ajuns la numărul cinci și eu nu făceam parte din grup.

— Hei, stați așa, am spus. Și eu vreau să merg.

Thalia n-a spus nimic. Chiron continua să mă cerceteze cu ochi triști.

— O, a spus Grover, devenind brusc conștient de problemă. Ah, da, am uitat! Percy trebuie să meargă. N-am vrut să... o să rămân. Percy trebuie să meargă în locul meu.

— El nu poate veni, a decretat Zoë. E băiat. Vânătoarele nu vor călători însoțite de un băiat.

— Încoace ai călătorit cu mine, i-am amintit.

— A fost o urgență pe termen scurt și a fost la porunca zeiței mele. N-am de gând să străbat țara și să înfrunt pericole în compania unui băiat.

— Dar Grover? am întrebat.

Zoë a clătinat din cap.

— El nu se pune. E satir. Nu-i tocmai băiat.

— Hei! a protestat Grover.

— *Trebuie* să merg, am spus. Trebuie să iau parte la misiunea asta.

— De ce? a întrebat Zoë. Din cauza lui Annabeth, prietena dumitale?

Am simțit că mă înroșesc. Detestam faptul că toată lumea se uita la mine.

— Nu! Adică, nu numai. Pur și simplu simt că trebuie să merg!

Nimeni nu mi-a luat apărarea. Domnul D. părea plictisit, citind în continuare din revistă. Silena, frații Stoll și Beckendorf priveau în jos, spre masă. Bianca mi-a aruncat o privire plină de milă.